

Arrest

nr. 138 412 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 10 september 2014 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 september 2014 houdende inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 17 maart 2005 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 18 maart 2005 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 6 december 2005 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

1.3. Verzoekers dienden op 30 mei 2006 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 18 oktober 2006 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis).

1.5. Na dringend beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 12 december 2006 bevestigende beslissingen van weigering van verblijf. De beroepen tot nietigverklaring die verzoekers tegen deze beslissingen hadden ingesteld bij de Raad van State werden verworpen bij arresten van 30 november 2010 (RvS 30 november 2010, nrs. 209 302 en 209 303).

1.6. Verzoekers dienden op 23 juli 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. De gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid trof op 2 april 2009 een beslissing waarbij de in punt 1.6 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.8. Verzoekers dienden op 8 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 5 juli 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde de in punt 1.8 vermelde aanvraag ontvankelijk op 13 juli 2010.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 9 december 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.9 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekers hiertegen instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd verworpen bij arrest van 29 april 2011 (RvV 29 april 2011, nr. 60 612)

1.12. Op 3 augustus 2011 dienden verzoekers wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 5 maart 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.12 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.14. Op 17 september 2012 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.15. Op 9 januari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing waarbij de in punt 1.8 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet ongegrond verklaard. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoekers tegen deze beslissing hadden ingesteld werd door de Raad verworpen in zijn arrest van 24 juni 2013 (RvV 24 juni 2013, nr. 105 728). De voorziening in cassatie tegen dit arrest werd door de Raad van State verworpen in diens arrest van 27 maart 2014 (RvS 27 maart 2014, nr. 226 912).

1.16. Op 17 januari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing waarbij de in punt 1.14 vermelde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en beslissingen houdende bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

1.17. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de minister) trof op 1 september 2014 beslissingen houdende bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies).

1.18. De gemachtigde van de minister besliste op 1 september 2014 tot afgifte van inreisverboden (bijlage 13sexies). Verzoekers werden hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“Aan de heer (1), die verklaart te heten:

naam: G.(...)

voornaam: T(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:

A.(...), K.(...) — nationaliteit: Georgië

A.(...), K.(...) — (...) — nationaliteit: Georgië

K.(...), B.(...) — (...) te (...) — nationaliteit: Georgië

wordt inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 18/10/2006, 25/03/2008, 20/05/2009, 04/02/2013. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans ook door de stad Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België verschillende namen opgegeven: K.(...) B.(...) (10/0411970), A.(...) K.(...) & A.(...) K.(...) . Om die redenen wordt de maximumtermijn van drie jaar opgelegd.”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten:

naam: G.(...)

voornaam: K.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Georgië

In voorkomend geval, ALIAS:

G.(...), D.(...) — nationaliteit: Georgië

G.(...), D.(...) — nationaliteit: Georgië

G.(...), K.(...) — (...) te (...) — nationaliteit: Georgië

wordt inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01.09.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, § 1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die haar betekend werden op 18/10/2006, 25/03/2008, 20/05/2009, 04/02/2013. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om haar zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans ook door de stad Oostende geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Zij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven. Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft tijdens haar verblijf in België verschillende namen opgegeven G(...), D(...), G(...), D(...) & G(...), K(...) (19/12/1965). Om die redenen wordt aan betrokkene de maximumtermijn van drie jaar opgelegd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen

2.2. Op 17 november 2014 liet de verwerende partij weten dat verzoekers op 22 november 2014 zouden worden gerepatriëerd.

2.3. Ter terechtzitting wijst de Raad erop dat de verwijderingsmaatregel die samen met de thans bestreden inreisverboden werd betekend, niet werd aangevochten en dat de tenuitvoerlegging hiervan in beginsel geen invloed heeft op onderhavige procedure.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 5, 6 en 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het proportionaliteitsbeginsel, van het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

"4.1.1.

De bestreden beslissingen, betekend aan de verzoekende partijen in datum van 1 september 2014, waarbij aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, strookt niet met de hierboven vermelde wettelijke bepalingen.

De bestreden beslissingen verwijzen louter naar het bestaan van reeds eerder afgeleverde bevelen en het feit dat verzoekende partijen "zouden hebben geprobeerd de Belgische Staat te misleiden", doch verder wordt er geen rekening gehouden met de feitelijke eigen aan het dossier. Nochtans volgt uit art. 74/11 Vw. dat de verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft en aldus omstandig dient te motiveren.

Wat betreft het inreisverbod op zich dient gewezen te worden op art. 74/11 van de Vreemdelingenwet. Zijn § 1, eerste en tweede lid bepaalt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...)."

Uit deze wetsbepaling blijkt dat een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Hieruit vloeit voort dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, bovendien dient daarnaast rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

De verwerende partij dient dus rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

In wezen wordt dan ook artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet geschonden.

4.1.2.

De verwerende partij moet dus staven waarom zij een inreisverbod oplegt van het maximum van drie jaar en waarom geen inreisverbod beneden de drie jaar. De verwerende partij bezit immers de mogelijkheid om bijvoorbeeld een inreisverbod van 1 dag op te leggen, nu de toepasselijke wetsbepaling duidelijk stelt dat het om een maximum van drie jaar gaat. Bijgevolg is er dus automatisch ook een minimum waarbij de verwerende partij onder het maximum kan gaan en een duur kan vaststellen tussen het minimum en het maximum.

De verwerende partij heeft geenszins hieraan voldaan. Het opleggen van het inreisverbod van drie jaar werd slechts zeer summier gemotiveerd, er gebeurde zelfs geen enkele verwijzing naar de feiten:

“Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegde aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden (...). Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting (...) Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden” (stuk 1 en stuk 2).

De verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat zij verplicht is om vanaf de vaststelling dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan of niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan sowieso een inreisverbod van het maximum van drie jaar op te leggen.

De verwerende partij heeft ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid als het gaat over het opleggen van het inreisverbod en de termijn ervan. Het bovenstaande wetsartikel wijst er vervolgens op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Immers, het kan goed en wel zijn dat een betrokkene door overmacht niet naar zijn land van herkomst is kunnen terugkeren.

Er wordt op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt.

De eerste verzoekende partij is immers ernstig ziek. De eerste verzoekende partij is op heden, voor zijn medische problemen in België in behandeling. Een nauwgezette medische follow – up blijft bijgevolg absoluut noodzakelijk. Dergelijke behandeling is niet voorhanden in het land van herkomst (zie hierna).

Bovendien kan men niet uit het oog verliezen dat de medische regularisatieaanvraag, ingediend in datum 8 december 2009 oorspronkelijk ontvankelijk werd bevonden. Hieruit kan men afleiden dat de aandoening waaraan de eerste verzoekende partij lijdt wel degelijk ernstig zijn. Ten onrechte heeft de verwerende partij de medische regularisatieaanvraag van de verzoekende partij ongegrond bevonden. De beroepsprocedure tegen deze ongegronde beslissing betreffende de medische regularisatie werd verworpen om louter procedurele redenen.

De toestand van de verzoekende partijen in het land van herkomst is precair, dit omdat er geen medische behandeling voorhanden is. Ook met deze specifieke omstandigheid werd geen rekening gehouden.

Dat de medische regularisatie van de verzoekende partijen recent werd afgewezen als ongegrond, ontslaat bijgevolg de verwerende partij niet van z'n plicht om op dit vlak het inreisverbod, alsook de termijn van dit inreisverbod te motiveren.

Echter, elke motivering en verwijzing naar de feiten ontbreekt in de bestreden beslissingen (stuk 1 en stuk 2). De formele motiveringsverplichting is geschonden.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft herhaaldelijk bevestigd dat een inreisverbod dient te worden beoordeeld aan de hand van de persoonlijke elementen in het dossier en dat moet verantwoord worden waarom een maximum van drie jaar nodig wordt geacht (RvV, nr. 98 002, 27 februari 2013, RvV 93942, 19 december 2012, RvV 92111, 27 november 2012 en RvV, nr. 108 303, 19 augustus 2013).

Bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar werd er geenszins rekening gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 Vw.) Bovendien moeten de verzoekende partijen in de mogelijkheid zijn om terug te keren vooraleer men een inreisverbod kan toepassen.

Gelet op de slechte gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij, is die mogelijkheid om terug te keren er niet. Bovendien is de verwerende partij verplicht om artikel 74/13 j. 74/17 Vw. wel degelijk toe te passen. Dit volgt eveneens uit artikel 5 van de Terugkeerrichtlijnen die België diende om te zetten in interne wetgeving:

“Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
 - b) het familie- en gezinsleven;*
 - c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land,*
- en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement.”*

De eerste verzoekende partij is, zoals reeds gesteld, ernstig ziek. Een terugkeer naar het land van herkomst zou aan de verzoekende partijen ernstige schade berokkenen. De noodzakelijke medische behandeling in het land van herkomst is niet voorhanden, waardoor een terugkeer van die aard is dat een dit een schending zou uitmaken van een non – refoulement beginsel.

Bijgevolg is eveneens de materiële motiveringsplicht geschonden.

4.1.3

De verwerende partij vindt een inreisverbod van maximum 3 jaar “gerechtvaardigd” nu “betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België verschillende namen opgegeven”.

Met het gegeven of er fraude werd gepleegd of dat het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” kan worden toegepast dient met de nodige omzichtigheid te worden behandeld. Er kan immers vastgesteld worden dat de doorslaggevende elementen in het voordeel van de verzoekende niet in de bestreden beslissingen werden opgenomen. Er is namelijk in de bestreden beslissingen geen enkele afweging gemaakt noch onderzoek terug te vinden die betrekking hebben op de specifieke omstandigheden, eigen aan de verzoekende partijen.

De verwerende partij verwijt de verzoekende partijen “de Belgische Staat te hebben misleid”. Verder is er geen motivering terug te vinden. De motivering naar de feiten ontbreekt. Bij het nemen van dergelijke beslissingen waarbij een inreisverbod, met een maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd, dient de verwerende partij zich te steunen op een correcte feitenvinding en rekening houdend met alle concrete omstandigheden. Dit is in casu hoegenaamd niet het geval, waardoor de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht schendt. Steeds zullen in concreto de omstandigheden van de zaak moeten worden nagegaan.

De verzoekende partijen zouden in Oostenrijk en Slowakije asiel hebben aangevraagd onder een valse naam. Dit hebben de verzoekende partijen enkel en alleen gedaan uit schrik, nu zij zich ook daar onveilig voelden. Bovendien werd door de verzoekende partijen ook alles onmiddellijk toegegeven tijdens de verhoren in het kader van hun asielprocedure. Bezwaarlijk kan worden afgenomen dat de verzoekende partijen intentioneel de bedoeling hadden de Belgische autoriteiten te misleiden of te bedriegen. Integendeel, de verzoekende partijen wouden net overtuigen van hun problemen waardoor onmiddellijk de waarheid werd verteld over de ware toedracht over de vorige asielaanvragen in Oostenrijk en Slowakije.

Uit de houding van de verwerende partij blijkt dat het eenvoudig gebruik van een “valse naam”, genoeg is om het hele dossier als frauduleus te bestempelen. Dit is evenwel niet correct. De verzoekende partijen hadden geenszins de intentie om de overheid te bedriegen, waardoor er geen sprake kan zijn van fraude (Cass. 4 december 2006). Het gebruik van een valse identiteit gebeurde uit angst om te moeten terugkeren. De wil om fraude te plegen is in casu niet aanwezig.

Bovendien motiveert de verwerende partij niet waarom het zo erg is dat de verzoekende partijen in een ver verleden gebruik hebben gemaakt van een valse identiteit, dit terwijl de omstandigheden waarin de gebeurde, niet in aanmerking werden genomen. De “zwaarwichtigheid” van de bestreden beslissingen, waarbij een inreisverbod van maximum 3 jaar wordt opgelegd, zijn niet in verhouding zijn met het feit dat de eerste verzoekende partij lijdt aan medische problemen en het feit dat verzoekende partijen reeds 8 jaar hun leven hebben opgebouwd in België.

De discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij, betekent dat de verwerende partij beschikt over enige beleidsvrijheid. Dit wil eveneens zeggen dat de door verwerende partij een belangenafweging dient te gebeuren. De verwerende partij heeft nagelaten dit te doen. De verwerende partij oordeelt aldus op basis van de door hem gedane vaststelling van vermeende “fraude” dat het opgelegde inreisverbod dient bepaald te worden op maximum drie jaar. Toch zijn er in casu gegevens voorhanden die onverenigbaar zijn met deze vaststelling. Zo is er immers de duurzame lokale verankering en langdurig onderbroken verblijf van de verzoekende partijen op het Belgische grondgebied. Gedurende deze lange periode dat de verzoekende partijen in België hebben verbleven, hebben zij steeds het recht gehad om minstens tijdelijk te verblijven in België. Daarnaast hebben de verzoekende partijen ook uitermate hun best gedaan

om zich in een sneltempo te integreren in de Belgische maatschappij. Ze spreken de verzoekende partijen zeer goed Nederlands, hetgeen uiteraard getuigt van een sterke integratie in de Belgische maatschappij. Ook hebben de verzoekende partijen vele vrienden en kennissen die steeds getuigt hebben van hun sterke integratie. Bovendien zijn de verzoekende partijen eveneens een aanwinst voor de Belgische economie. Steeds wanneer hun legaal werd toegelaten te werken, hebben de verzoekende partij die met beide handen aangenomen.

De bestreden beslissingen zijn dan ook meer dan meer in wanverhouding met het beoogde doel. De bestreden beslissingen schenden dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel als het billijkheid – en redelijkheidsbeginsel.

De bestreden beslissingen dd. 1 september 2014 (kennisgeving 1 september 2014) betekend aan de verzoekende partijen vertonen diverse lacunes, en dienen dan ook geschorst en vernietigd te worden.”

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 5, 6 en 11 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 74/11, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van non-refoulement, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“De gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij is er niet op vooruitgegaan sinds de laatste 9ter Vw. aanvraag die ontvankelijk doch ongegrond werd bevonden. Integendelen, de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij is bijzonder precair.

De eerste verzoekende partij lijdt aan een aandoening met een complexe psychische en psychiatrische problematiek. Ten gevolge van de vele traumatische gebeurtenissen, ondergaan in het land van herkomst heeft de eerste verzoekende partij te kampen met een ernstige depressie en suïcidale gedachten. Ook de preciaire verblijfssituatie van de verzoekende partijen en de daarmee gepaard gaande onzekerheid heeft een nefaste invloed op de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij. De eerste verzoekende partij wordt geconfronteerd met een zeer negatieve gedachtegang en heeft daarbij bovendien ook herhaaldelijk last van angstaanvallen, gestoorde eetlust, gestoorde slaap, enz... Het risico dat de eerste verzoekende partij zelfmoord zal plegen is bijgevolg zeer reëel.

“Een depressie is een stemmingsstoornis die zich kenmerkt door een verlies van levenslust of zware neerslachtigheid.¹

De eerste verzoekende partij wordt in België al jaren medisch opgevolgd en behandeld door zijn huisarts en specialist – psychiater. Een adequate en nauwgezette medische follow – up en behandeling blijkt dus noodzakelijk.

Bijgevolg kunnen de verzoekende partijen zich niet zomaar naar het land van herkomst begeven en is het opleggen van een niet afdoende gemotiveerd inreisverbod van maximum drie jaar niet proportioneel. Immers, uit de diverse medische attesten blijkt dat de verzoekende partijen nood hebben aan gespecialiseerde zorgen. Doch, objectieve informatie blijkt duidelijk dat de gezondheidszorg in Georgië ondermaats is. De verzoekende partijen hebben nood aan gespecialiseerde zorgen.

De verzoekende partijen tonen met objectieve informatie aan dat de aandoening van de eerste verzoekende partij wel degelijk moet behandeld worden:

"Posttraumatic stress disorder (PTSD) can occur after you have been through a traumatic event. A traumatic event is something terrible and scary that you see, hear about, or that happens to you, like:

- Combat exposure*
- Child sexual or physical abuse*
- Terrorist attack*
- Sexual or physical assault*
- Serious accidents, like a car wreck*
- Natural disasters, like a fire, tornado, hurricane, flood, or earthquake.*

During a traumatic event, you think that your life or others' lives are in danger. You may feel afraid or feel that you have no control over what is happening around you. Most people have some stress-related reactions after a traumatic event; but, not everyone gets PTSD. If your reactions don't go away over time and they disrupt your life, you may have PTSD.

Most people who go through a trauma have some symptoms at the beginning. Only some will develop PTSD over time. It isn't clear why some people develop PTSD and others don't.

(...)

PTSD symptoms usually start soon after the traumatic event, but they may not appear until months or years later. They also may come and go over many years. If the symptoms last longer than 4 weeks, cause you great distress, or interfere with your work or home life, you might have PTSD.

(...)

People with PTSD may also have other problems. These include:

- Feelings of hopelessness, shame, or despair*
- Depression or anxiety*
- 1 [http://nl.wikipedia.org/wiki/Depressie_\(klinisch\)](http://nl.wikipedia.org/wiki/Depressie_(klinisch))*
- Drinking or drug problems*
- Physical symptoms or chronic pain*
- Employment problems*
- Relationship problems, including divorce*

In many cases, treatments for PTSD will also help these other problems, because they are often related. The coping skills you learn in treatment can work for PTSD and these related problems.

(...)

"Getting better" means different things for different people, and not everyone who gets treatment will be "cured." Even if you continue to have symptoms, however, treatment can help you cope. Your symptoms don't have to interfere with your everyday activities, work, and relationships.

(...)

When you have PTSD, dealing with the past can be hard. Instead of telling others how you feel, you may keep your feelings bottled up. But treatment can help you get better. There are two main types of treatment, psychotherapy (sometimes called counseling) and medication. Sometimes people combine psychotherapy and medication.

Psychotherapy, or counseling, involves meeting with a therapist. There are different types of psychotherapy:

- Cognitive behavioral therapy (CBT) is the most effective treatment for PTSD. There are different types of CBT. such as cognitive therapy and exposure therapy.*
- One type is Cognitive Processing Therapy (CPT) where you learn skills to understand how trauma changed your thoughts and feelings.*
- Another type is Prolonged Exposure (PE) therapy where you talk about your trauma repeatedly until memories are no longer upsetting. You also go to places that are safe, but that you have been staying away from because they are related to the trauma.*
- A similar kind of therapy is called eye movement desensitization and reprocessing (EMDR). This therapy involves focusing on sounds or hand movements while you talk about the trauma.*

Medications can be effective too. A type of drug known as a selective serotonin reuptake inhibitor (SSRI), which is also used for depression, is effective for PTSD. Another medication called Prazosin has been found to be helpful in decreasing nightmares related to the trauma.

IMPORTANT: Benzodiazepines and atypical antipsychotics should generally be avoided for PTSD treatment because they do not treat the core PTSD symptoms."

(stuk 5, US department of veteran affairs, "Understanding PTSD?", te consulteren op <http://www.ptsd.va.gov/public/PTSD-overview/basics/what-is-ptsd.asp>)

"Antipsychotica moeten door mensen met een bipolaire of schizofrene stoornis vaak levenslang geslikt worden, ook als men geen psychoseverschijnselen meer ervaart. Veel mensen kunnen na een primaire behandeling wel toe met een lage onderhoudsdosis antipsychotica, sommigen zelfs zonder.

Sommige patiënten zijn van mening dat hem of haar niets mankeert, ze denken dat het de rest van de wereld is die raar doet. Als de medicatie gestopt wordt komt de psychose vaak terug, en meestal heviger. Daarentegen voelen anderen juist de psychose lang van tevoren aankomen. Zij hebben al eerder een psychose gehad en herkennen de symptomen. Een volgende psychose kan dan dikwijls voorkomen worden door langdurig een lage dosering antipsychoticum te nemen.

Gevoeligheid voor het krijgen van psychosen wordt wel vergeleken met met het hebben van suikerziekte. Bij diabetes kan men beter niet wachten tot iemand bewusteloos in het ziekenhuis ligt, om pas daarna glucose toe te dienen. Zo zou men antipsychotica ook kunnen zien: er is een teveel van een stof, bijvoorbeeld (dopamine, een neurotransmitter), in de hersenen; het is dan aan te bevelen om een medicijn in te nemen dat het evenwicht enigszins kan herstellen.

De naaste omgeving van mensen met aanleg voor psychose kan soms een terugval (hervall) uitlokken door te veel kritiek, onbegrip of andere emotionele betrokkenheid te uiten. In psychiatrisch jargon noemt men dit te hoge expressed emotion. Letten op een neutralere houding (lage expressed emotion) kan terugval helpen voorkomen.

Mensen met een psychose kunnen soms een gevaar vormen voor zichzelf of anderen. Al dan niet gedwongen opname in een psychiatrisch ziekenhuis kan dan noodzakelijk blijken. Tijdelijke gedwongen afzondering in een daarvoor bestemde speciaal daartoe ingerichte ruimte op de gesloten afdeling van de kliniek kan in ernstige gevallen deel uitmaken van het zorgplan. Een dergelijke benadering kenmerkt zich door het vrijheidsbeperkende karakter en het dwingende ervan."

(stuk 6, Wikipedia, Psychose, te consulteren op <http://nl.wikipedia.org/wiki/Psychose>)

De verzoekende partijen tonen hieronder met objectieve informatie tevens aan dat een behandeling niet voorhanden is in het herkomstland:

"According to hospital sector research, conducted by "Transparency International – Georgia" ("TI Georgia"), there are no guarantees that could secure affordability of medical services in the medium and long-term periods.

According to the standard tender contracts, investors should maintain profile of the acquired hospitals for 7 years after signing the privatization contract.

The key stakeholders doubt government's assumption that the hospitals will be profitable enough to function after 7 years, the experts say, noting that "for regions, risk of being left without healthcare provision should be minimized through financial incentives and imposition of additional obligations for hospitals owners.

65% of the hospitals in Georgia have less than 50 beds, including 34% having between 11 and 20 beds, while hospital may bring profit in case of 50 and more beds, report of the organization says.

As it is unlikely that these hospitals will be profitable (especially in the regions), there is a serious risk that basic medical services will disappear, TI Georgi concludes."

(stuk 7, Sarke Information Agency, 'TI Georgia: There are no guarantees to secure accessibility of medical services', dd. 10 juli 2012).

"The problem with the Georgian health care system is its relatively poor quality, not discrimination.

Under "poor quality" it is not meant the training of doctors, who are duly educated and trained, but facilities that are poor with outmoded technology, especially in regions." (stuk 8, 'Georgia: Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 13 June 2011', artikel te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/4e3a92e02.html>).

"However, the prices of procedures are quite high in comparison with average salaries. Unfortunately the health insurance system is not very well developed. It is mainly people employed in international organisations and big corporate companies that have health insurance. Most of the population is currently not insured and they have to cover the costs of their treatment in state or private clinics themselves." (stuk 8, 'Georgia: Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 13 June 2011', artikel te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/4e3a92e02.html>).

"Nowadays, the clinics are well equipped and almost every disease is treatable in Georgia. ... However, the prices of procedures are quite high in comparison with average salaries.

Unfortunately the health insurance system is not very well developed. It is mainly people employed in international organisations and big corporate companies that have health insurance. Most of the population is currently not insured and they have to cover the costs of their treatment in state or private clinics themselves.

In spring 2009, the state introduced health insurance (5GEL/2.3 EUR per month) for citizens of Georgia between 3-63 years. This insurance covers general blood and urine tests, examinations, electrocardiography twice a year, and urgent medical assistance¹.

There are several packages offering a variety of services for a monthly fee. There is a special package for people over 60. For 60 GEL (12.2 EUR) per year, they can have a free check-up twice a year, free

urgent treatment or operations, and 50% discount on ambulatory treatment (ultrasound, X-ray, consultations etc.)

State health care programmes are only free to people below the poverty line.”

(stuk 8, ‘Georgia: Researched and compiled by the Refugee Documentation Centre of Ireland on 13 June 2011’, artikel te consulteren op <http://www.refworld.org/docid/4e3a92e02.html>).

“Since 2000, eight rural hospitals have closed in Georgia. “If we don’t come up with an emergency remedy for rural hospitals, we could see the closure of a significant additional number,” Lewis said. It’s a crisis for rural health care, Lewis said, and “if left unattended, will create a Third World nation” system of medical care in these areas of Georgia.”

(stuk 9, “Another rural hospital closing”, Georgia Health News, 13 februari 2014, te consulteren op <http://www.georgiahealthnews.com/2014/02/rural-hospital-closing/>, de verzoekende partijen zetten vet)

“Medical facilities in Tbilisi are available but can be expensive. Outside Tbilisi, medical facilities are limited.”

(stuk 10, Foreign travel advice Georgia”, Gov.UK, 14 augustus 2014, toegankelijk op 10 september 2014, te consulteren op <https://www.gov.uk/foreign-travel-advice/georgia/health>)

Bovendien is er een groot gebrek aan geschoold medisch personeel. Er wordt in Georgië nergens psychotherapie aangeboden. De weinige behandelingen die er zijn vinden plaats in slechte gebouwen die gekenmerkt worden door hun slechte hygiëne en de afwezigheid van het nodige comfort voor de patiënten. De levensomstandigheden zijn er vernederend en onmenselijk.

“Bei der Behandlung von psychischen Krankheiten ist anzumerken, dass nur wenige Psychiater und Psychologen mit den aktuellen international anerkannten Behandlungen vertraut sind und sich nach wie vor nach der "sowjetischen Schule" richten. Psychische Krankheiten werden hauptsächlich mit Medikamenten und stationär behandelt. Fast nur Psychiater und Psychologen in privaten Institutionen bieten Psychotherapie an.

(...)

Verschiedentlich werden die ungenügenden Lebensbedingungen in psychiatrischen Institutionen kritisiert. Das betrifft den schlechten Zustand der Gebäude, den mangelnden Komfort, die schlechte Hygiene und fehlende Privatsphäre. Der Europarat kritisierte nach einem Besuch des Asatiani Psychiatric Institute im Februar 2010 die Lebensbedingungen der Patienten dort als inhuman and degrading. Kritisiert werden der Zustand der Gebäude, mangelndes Heizungssystem, schlechte sanitäre Anlagen. Die Zahl Patienten pro Zimmer wird mit ausreichend bezeichnet.”

(stuk 11, “D-A-C-H – Analyse der Länderanalyse BFM, Das georgische Gesundheitswesen im überblick – Struktur, Dienstleistungen und Zugang”, Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, juni 2011, de verzoekende partijen zetten vet).

Hoewel de medische regularisatievraag van de verzoekende partijen ongegrond werd bevonden, ontslaat dit de verwerende partij niet van zijn motiveringsverplichting in de bijlage 13sexies.

Daarenboven hebben de verzoekende partijen een schending van art. 3 EVRM aangehaald in hun medische regularisatieaanvraag en hebben zij onder andere daarom ook beroep aangetekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het hier om het invoeren van onder andere een fundamenteel mensenrecht gaat dient art. 13 EVRM dan ook te worden gerespecteerd.

De bestreden beslissingen van de verwerende partij zal tot gevolg hebben dat de gezondheidstoestand van de eerste verzoekende partij in ernstig gevaar worden gebracht.

De verzoekende partijen hebben immers aangetoond dat de noodzakelijke behandeling niet voorhanden is in het land van herkomst. Een afweging van het voorhanden zijn van een medische behandeling werd nooit gemaakt, ook niet in de voorgaande procedures.

De verwerende partij diende hier oog voor te hebben. Indien zij deze gegevens in rekening had gebracht had zij de bestreden beslissingen niet genomen. De verwerende partij is tevens op de hoogte van de motivering die werd toegepast op de 9ter Vw. aanvraag en de stand van de huidige rechtspraak daaromtrent.

Gelet op het feit dat een schending van art. 3 EVRM werd ingeroepen door de verzoekende partijen en de beroepsprocedure nog hangende is, vormen de bestreden beslissingen in wezen een schending van art. 13 EVRM (RvV, nr. 100 506, 5 april 2013). Dienaangaande kan verwezen worden naar de onderstaande rechtspraak die naar analogie kan worden toegepast aangaande een inreisverbod:

“Dit zijn de hypothesen waarop waarop ook de artikelen 2 en 3 EVRM betrekking hebben. De verwerende partij moet dus een daadwerkelijk rechtsmiddel garanderen en elk gedrag vermijden dat aan dat recht raakt. (Rb. Luik, 1 oktober 2012, T. Vreemd., 2013-1, p. 75)

Bovendien staat de persoonlijke gezondheidstoestand sowieso op een hoog vaandel, nu zelfs zonder procedures omtrent de medische situatie en eventuele beslissingen daaromtrent de verwerende partij dient rekening te houden met de medische elementen (RvV, nr. 74 396 31 januari 2012).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds beslist heeft dat in elk geval, zelfs ongeacht daartoe gevoerde procedures, de gezondheidssituatie van de vreemdeling aan een rigoureuus onderzoek vanwege de verwerende partij te worden onderworpen om zeker te zijn dat zich geen schendingen zouden kunnen voordoen van art. 3 EVRM. (RvV, 31 januari 2012, nr. 74 396). In casu werd geen enkel onderzoek gevoerd niettegenstaande de verplichting in art. 74/13 Vw. en is het zelfs niet duidelijk of verwerende partij de verzoekende partijen afdoende behandeld op dit ogenblik. De bestreden beslissing staat hierdoor des te meer in wanverhouding met het beoogde doel (KI Brussel, 9 maart 2012). Dit geldt te meer gezien geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst en de verzoekende partijen bijgevolg drie jaar zich zelfs niet in dit kader zouden kunnen wenden tot ons grondgebied.

Dergelijke afwegingen dienen inderdaad in de bestreden beslissing zelf te worden gemaakt en te worden gemotiveerd. Dienaangaande kan men dan ook niet dienstig verwijzen naar een niet gegarandeerde mogelijkheid tot opheffing of opschorting nu de bestreden beslissingen falen in zijn motieven en motivering.

Er dient in dit geval ook rekening te worden gehouden met artikel 6 van de terugkeerrichtlijn daar waar het volgende wordt bepaald:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf. (...) Indien ten aanzien van de illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdaan van een derde land een procedure loopt voor de verlenging van de geldigheidsduur van zijn verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf, overweegt, onverminderd lid 6, die lidstaat ervan af te zien een terugkeerbesluit uit te vaardigen zolang de procedure loopt.”

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“Tegen het inreisverbod dd. 1 september 2014 (kennisgeving 1 september 2014) alsook tegen een bevel om het grondgebied te verlaten staat uitsluitend een annulatieberoep open (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Hoewel de verzoekende partij gegronde middelen inroept, hebben de openstaande beroepsmogelijkheden, tot gevolg dat de verzoekende partij zal teruggestuurd worden naar Georgië, zonder dat de middelen effectief onderzocht zullen worden door de nationale rechter (alvorens een schorsing te komen in het kader van een procedure “uiterst dringende noodzakelijkheid” is het immers noodzakelijk dat er “ernstige middelen” worden aangevoerd – zie hierna).

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de

verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § § 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, § § 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context in die zin, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de personen die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het hetzelfde Verdrag (zie tweede en derde middel), toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § § 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

De verzoekende partijen herinneren in die zin ook aan een recent arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij bovenstaande principes werden bevestigd aangaande de mogelijkheden in het interne Belgische recht omtrent het annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het Hof is van mening dat het gebrek aan schorsend effect gedurende de annulatieprocedure niet kan worden gecompenseerd door het feit dat om daadwerkelijk een schorsend en volledig onderzoek van zijn beroep te kunnen krijgen, de verzoekende partij mogelijks tot drie verschillende beroepen moet instellen.

Dit gelet op het feit dat de vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid slechts in aanmerking wordt genomen indien aan drie cumulatieve voorwaarden is voldaan, waarbij overeenkomstig de geldende rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan één van deze voorwaarden slechts is voldaan wanneer een verwijderingsmaatregel imminent wordt.

“ § 103. Selon la Cour, si une telle construction peut en théorie se révéler efficace, en pratique, elle est difficilement opérationnelle et est trop complexe pour remplir les exigences découlant de l'article 13 combiné avec l'article 3 de disponibilité et d'accessibilité des recours en droit comme en pratique (...). Elle note en outre que si, dans l'hypothèse précitée (voir paragraphe 102 in fine), l'étranger ne retire pas son recours en annulation initial et ne le réintroduit pas, cette fois accompagné d'une demande de suspension ordinaire, le système préconisé par le Gouvernement peut mener à des situations dans lesquelles l'étranger n'est en fait protégé par un recours à effet suspensif ni durant la procédure contre l'ordre d'expulsion ni face à l'imminence d'un éloignement. C'est cette situation qui s'est produite en l'espèce, alors même que la requérante était conseillée par un avocat spécialisé. Eu égard à l'importance du droit protégé par l'article 3 et au caractère irréversible d'un éloignement, une telle situation est incompatible avec les exigences desdites dispositions de la Convention (...)

§ 105. La Cour n'estime pas nécessaire de se prononcer sur la possibilité qu'avait la requérante de saisir le juge judiciaire des référés (...). Il lui suffit de constater que ce recours n'est pas non plus suspensif de plein droit de l'exécution de la mesure d'éloignement et qu'il ne remplit donc pas non plus les exigences requises par l'article 13 de la Convention combiné avec l'article 3 (...)

“ § 106. Au vu de l'analyse du système belge qui précède, la Cour conclut que la requérante n'a pas disposé d'un recours effectif, dans le sens d'un recours à la fois suspensif de plein droit et permettant un examen effectif des moyens tirés de la violation de l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. Il y a donc eu violation de l'article 13 combiné avec l'article 3 de la Convention. »

(CEDH, Josef v. Belgium, no. 70055/10 dd. 27 février 2014)

In casu gaat het hier over een koppel, dat na jarenlang verblijf op het Belgische grondgebied geconfronteerd wordt met een inreisverbod van 3 jaar. Daarnaast lijdt de eerste verzoekende partij aan ernstige medische problemen hetgeen een schending van artikel 3 E.V.R.M. reëel maakt. Echter, het gebrek aan een effectief rechtsmiddel staat de toetsing aan de huidige situatie in de weg in het kader van huidige procedure.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij

uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”.

Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de betrokkene niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben.

Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

De beroepsmogelijkheid die op heden bestaat, namelijk het annulatieberoep, is geen daadwerkelijk rechtsmiddel, hetgeen ook werd bevestigd in het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak *Josef v. Belgium*. Bijgevolg wordt artikel 13 E.V.R.M. geschonden.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

In casu is het ook noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen zich in een parallelle juridische situatie bevinden en geen adequaat rechtsmiddel heeft.

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontfemen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)* t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § 293; 2 februari 2012, *I.M. t. Frankrijk*, § § 134 en 156; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S. t. België en Griekenland*, § § 387 en 389; 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje t. België*, § § 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het

verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, *Čonka t. België*, § 75; 26 april 2007, *Gabremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk*, § 53; 2 oktober 2012, *Singh en anderen t. België*, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag »

(EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoonst, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefte doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

[...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd. " Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te dienen beschikken de verzoekende partijen niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Dat deze procedure niet voldoet aan art. 13 EVRM werd recent bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in de zaak Josef v. België. De hierboven vermelde wetbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden. "

3.2. De drie door verzoekers aangevoerde middelen worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen,

maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in hun middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissingen vermelden uitdrukkelijk het eveneens door verzoekers geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als hun juridische grondslag. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...);

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

3.8. Blijkens het administratief dossier werden aan verzoekers gedurende hun verblijf in België van bijna 10 jaar meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend, die niet werden uitgevoerd. De bevelen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13septies) van 1 september 2014, die niet werden aangevochten, konden bijgevolg gepaard gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar. Verzoekers betwisten geenszins de concrete vaststellingen uit de bestreden beslissingen, maar voeren in wezen aan dat geen rekening zou zijn gehouden met de *“specifieke omstandigheden”* uit artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekers werden de inreisverboden slechts zeer summier gemotiveerd. De Raad stelt nochtans vast dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoekers *“ruimschoots de tijd (hadden) om (hun) zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren”*. Daarnaast wordt aangestipt dat verzoekers *“ook door de stad Oostende geïnformeerd (werden) over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).”* Tenslotte wordt in de bestreden beslissingen in herinnering gebracht dat verzoekers, middels het gebruik van verschillen de namen *“geprobeerd (hebben) om de Belgische Staat te misleiden.”* De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissingen wel degelijk blijkt dat naar bepaalde feitelijke gegevens wordt verwezen en dat met de specifieke omstandigheden rekening werd gehouden. De overwegingen uit de bestreden beslissingen lijken het opleggen van een inreisverbod van drie jaar te

kunnen rechtvaardigen. In hun eerste middel tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde van de minister op kennelijk onredelijke wijze gebruik zou hebben gemaakt van de discretionaire bevoegdheid die door de vreemdelingenwet in het leven wordt geroepen.

3.9. Verzoekers vestigen de aandacht op de ziekte van eerste verzoeker. De vraag rijst of dit gegeven een omstandigheid is waarmee rekening dient te worden gehouden bij het opleggen van een inreisverbod. De Raad brengt in herinnering dat noch de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard (zie punt 1.15), noch de bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlagen 13 septies, zie punt 1.17) het voorwerp vormen van onderhavig beroep. Het feit dat het beroep tegen de beslissing met betrekking tot de medische regularisatie-aanvraag om procedurele redenen zou zijn verworpen, betekent niet dat de ziekte van eerste verzoeker enige relevantie zou hebben bij de beoordeling van de duur van het inreisverbod. De beweerde nood aan medische follow-up voor eerste verzoeker en het gebrek daaraan in zijn land van herkomst, heeft geen uitstaans met het thans bestreden inreisverbod. Terloops dient overigens te worden opgemerkt dat het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard, geen enkele indicatie vormt voor de ernst van de aandoening aangezien de zgn. ‘medische filter’ op 13 juli 2010 nog niet in de vreemdelingenwet was ingevoerd. Zoals hierboven (zie punt 3.8) werd uiteengezet, werden wel degelijk redenen aangehaald die een inreisverbod van drie jaar rechtvaardigen. Het betoog van verzoekers over de ziekte van eerste verzoeker en de schending van het non-refoulementbeginsel lijkt eerder gericht tegen een verwijderingsmaatregel dan tegen het inreisverbod. De omvangrijke uiteenzetting van verzoekers in hun tweede middel over de psychische problematiek van eerste verzoeker met citaten uit verschillende bronnen die zij als bijlagen bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlagen 5-11) over de ernst van PTSD en het gebrek aan behandeling in Georgië, kan dan ook niet dienstig in verband gebracht worden met de thans bestreden beslissing. Verzoekers trachten uit de samenlezing van de artikelen 3 en 13 van het EVRM hun grieven tegen de beslissing van 9 januari 2013 met betrekking tot hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en/of tegen de verwijderingsbeslissingen die aan onderhavige inreisverboden voorafgaan, te betrekken bij huidig onderzoek. De Raad kan enkel herhalen dat noch de beslissing met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch de bevelen om het grondgebied te verlaten van 1 september 2014 de thans aangevochten beslissingen uitmaken. Verzoekers slagen er dan ook niet in om aannemelijk te maken dat de thans bestreden beslissingen een onmenselijke of vernederende behandeling zouden veroorzaken zoals bedoelde in artikel 3 van het EVRM. De aangevoerde schendingen van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 74/13 missen dan ook juridische grondslag.

3.10. Op grond van de overweging uit de bestreden beslissingen dat verzoekers gepoogd zouden hebben de Belgische Staat te misleiden door gebruik te maken van verschillende namen, gaan verzoekers er blijkbaar ten onrechte van uit dat gebruik zou zijn gemaakt van het adagium “*fraus omnia corrumpit*”. Verzoekers beweren dat er sprake zou zijn van een incorrecte feitenvinding, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat zowel in het kader van de zgn. Dublin-II-terugnameverzoeken van 2005 als in het kader van een politieel onderzoek van 2010 werd vastgesteld dat verzoekers zich van verschillende identiteiten bedienden. Verzoekers kunnen niet voorhouden dat de vaststellingen uit de bestreden beslissingen feitelijke grondslag zouden ontberen. Het feit dat verzoekers destijds uit angst onder een valse naam asiel zouden hebben aangevraagd in Oostenrijk en Slowakije, ontslaat hen niet van hun verantwoordelijkheid en houdt niet in dat de vaststellingen van de gemachtigde van de minister onjuist zouden zijn. Volgens verzoekers weegt hun integratie in België op tegen deze vermeende ‘fraude’ waarbij zij er blijkbaar ten onrechte van uitgaan dat zij steeds het recht zouden hebben gehad om minstens tijdelijk op het grondgebied te blijven. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister, door onder andere te verwijzen naar 4 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, bij het nemen van de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan. In de uitoefening van zijn wettelijk toezicht is de Raad enkel bevoegd is na te gaan of de overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. De Raad stipt aan dat de overweging uit de bestreden beslissingen met betrekking tot de ‘aliassen’ niet het enige motief vormt dat de duur van het inreisverbod schraagt en dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als een geheel (cf. RvS 9 december 2005, nr. 138 319).

3.11. Waar verzoekers in hun derde middel de schending aanvoeren van de artikelen 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest en stellen dat zij slechts over een annulatieberoep beschikken en

derhalve niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel, stipt de Raad samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat verzoekers kritiek leveren op de wet waarvoor de Raad niet bevoegd is. Het eventueel schorsend effect van de procedures die kunnen worden gevoerd na de kennisgeving van de bestreden beslissingen, maakt geen deel uit van die beslissingen en kan derhalve niet aan de censuur van de Raad worden onderworpen. Bijkomend merkt de Raad op dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, die voortvloeit uit de gezondheidstoestand van eerste verzoeker, door de thans bestreden beslissingen in het leven wordt geroepen, zodat de vraag rijst naar de relevantie van hun uiteenzetting. De verwijderingsmaatregelen die ten aanzien van verzoekers werden genomen (Verzoekschrift, bijlage 4), werden, in tegenstelling tot in het door verzoekers aangehaalde arrest van het EHRM (EHRM, 27 februari 2014, S.J. t. België) immers niet aangevochten. Tevens citeren verzoekers uit een arrest van het Grondwettelijk Hof dat betrekking heeft op de beslissingen van de commissaris-generaal betreffende de niet-inoverwegingneming van de asielaanvragen van een onderdaan van een veilig land van herkomst, dat bezwaarlijk op verzoekers kan worden toegepast aangezien de bestreden beslissingen geen uitstaans hebben met een verzoek om internationale bescherming. Aangezien verzoekers er niet in slagen aannemelijk te maken dat de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM zouden schenden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

3.12. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, noch van artikel 47 van het Handvest. Verzoekers toonden evenmin een schending aan van de artikelen 5, 6 of 11 van de Terugkeerrichtlijn of van de artikelen 74/11, 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de minister met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden of dat de bestreden beslissingen disproportioneel zouden zijn. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheids- of het proportionaliteitsbeginsel noch van de materiële motiveringsplicht.

De drie aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN